

חולין פרק ה אותו ואת בנו דף עט

בכילאי בהמה ולא בכוי, ר' חסדא אמר שאם האמא צביה (חיה) והאבא תיש לכו"ע מותר לשחוט אותה ואת בנה שכתוב 'שה ובנו' למעט צביה ובנה, אם האמא תישה (בהמה) והאבא צבי לכו"ע אסור לשחוט תישה ובנה שכתוב 'בנו' ולא אכפת לנו מין הולד אם הוא כוי, והסביר ר' פפא שהסתפקו האם חוששים לזרע האב או לא שדעת חכמים שאפילו מעט 'שה' נחשב שה ולדעת ר"א לא נחשב 'שה', ולכן תיש הבא על צביה והוליד נקבה וילדה בן לשיטת חכמים היות וחוששים לזרע האב נמצא שהכוי הוא מיעוט 'שה' ואסור לשחוט אותה ואת בנה ולשיטת ר"א גם אם חוששים לזרע האב הוא מיעוט 'שה' שאמא צביה ומותר, צבי הבא על תישה ונולד בת שהולידה בן מודה ר"א שאסור לשחוט אותה ואת בנה שמא אין חוששים לזרע האב וכולה 'שה' שאמא תישה, ולשיטת חכמים היות ובוודאי היא מיעוט 'שה' שאמא תישה לוקה.

השוחט חיה צריך לכסות את דמה שכתוב **"אשר יצוד ציד חיה.. ושפך את דמו וכסהו בעפר"** אבל השוחט בהמה פטור מכיסוי הדם, במשנה כתוב שהשוחט כוי ביום טוב לא יכסה את דמו שמא הוא בהמה ואסור לטלטל שלא לצורך אבל לכתחילה אסור לשחוט שמא הוא חיה וצריך לכסות את דמה, ומדובר במשנה בצבי שבא על תישה וכדעת חכמים שמסתפקים שמא חוששים לזרע האב והוא מקצת 'צבי' שצריך כיסוי.

השוחט בהמה צריך לתת זרוע לחיים וקיבה לכהן שכתוב **"אם שור אם שה ונתן לכהן הזרוע והלחיים והקבה"** אבל חיה פטורה ממתנות כהונה, צבי שבא על תישה והוליד כוי חכמים אומרים שהיות ואם

חנניה אמר שאיסור אותו ואת בנו חל בין אם שחט אב ובנו שכתוב 'אותו' ובין שחט אם ובנה שכתוב 'בנו' ומשמע מי שכרוך אחריה, אבל חכמים סברו שאין איסור אותו ואת בנו אם שחט את האב עם בנו היות ואין בהמות מתייחסות אחר זרע האב ולמדו מהמילה 'אותו' לדבר אחר. שמואל אמר שהלכה כחנניה.

ר' יהודה הסתפק לעניין כילאים האם בהמה מתייחסת רק אחרי אמה או גם אחרי אביה ולכן בן חמור וסוסה אסור בסוסה שמא מתייחסים גם אחרי האב והוא פרד, זכר שנולד מחמור וסוסה מותר בנקבה שנולדה מחמור וסוסה שאם לא מתייחסים אחרי זרע האב שניהם סוסים ואם מתייחסים גם אחרי זרע האב שניהם פרדים, אבל הנולד מסוסה וחמור אסור על הנולדת מחמורה וסוס שמא לא מתייחסים אחרי האב והוא סוס והיא חמורה. שמואל אמר שחכמים כחנניה שבהמות מתייחסות גם אחרי זרע האב ולכן פרד שנולד מחמור וסוסה מותר בפרדה שנולדה מסוס וחמורה משום ששניהם פרדים.

אביי אמר סימן שבן חמורה קולו עבה ובן סוסה קולו צלול, ר' פפא אמר שבן חמורה אוזניו גדולות וזנבו קטן ובן סוסה אוזניו קטנות וזנבו ארוך. ר' אבא אמר למשמשו שאם מכניס לעגלה פרדות שיבדוק על ידי סימנים אלו ששניהם בני חמור וסוסה או שניהם בני חמורה וסוס משום שסבר שאין חוששים לזרע האב ובן סוסה נחשב לסוס ובן חמורה נחשב לחמור.

בברייתא כתוב שאיסור אותו ואת בנו חל בכוי שהוא כילאים של בהמה וחיה כגון צבי ותיש, ור' אליעזר סובר שנוהג רק

חולין פרק ה אותו ואת בנו דף עט

חוששים לזרע האב חציו חיה פטור להביא
חצי מהמתנות שהמוציא מחברו עליו
הראיה אבל חצי מהמתנות חייב לתת
משום שאמו בהמה ומקצת 'שה' נחשב
ל'שה', ור"א אומר שפטור לחלוטין משום
שאם חוששים לזרע האב הוא רק מקצת
'שה' ופטור.